



Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Înfruntă focul

Nora Roberts

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Maria Popa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROBERTS, NORA

Înfruntă focul / Nora Roberts;

trad.: Cristina Radu - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3727-7

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Înfruntă focul

Traducere din limba engleză

Cristina Radu

capitolul 1

*Insula Trei Surori
Mai 2002*

Trecuseră mai mult de zece ani de când fusese pe insulă. Peste un deceniu de când văzuse – în afară de imaginația lui – pădurea, casele risipite, linia plajei și a golfului. Și spectacolul stâncilor unde casele de piatră stăteau lângă lancea albă a farului insulei.

N-ar fi trebuit să fie atât de uimit de atracție sau de totală simplitate a plăcerii. Sam Logan era arareori uimit. Dar încântarea văzând ce se schimbase și ce nu îl uimise prin profunzimea sa. Venise acasă și nu-și dăduse seama, nu pe deplin, ce însemna asta pentru el, până când nu ajunsese aici.

Parcă lângă docul feribotului pentru că voia să meargă pe jos, să miroasă aerul sărat de primăvară, să audă vocile din bărci, să vadă viața ce curgea pe mica ridicătură de teren de pe țărmul din Massachusetts.

Și poate, recunosc el, pentru că avea nevoie de încă puțin timp să se pregătească înainte de a o vedea pe femeia pentru care se întorsese aici. Nu se aștepta să fie primit cu brațele deschise. Treaba era că nu știa la ce să se aștepte de la Mia.

Odinioară știuse. Îi știuse fiecare expresie a feței, fiecare inflexiune a vocii. Odinioară ar fi fost pe doc să-l întâmpine, cu superbul ei păr roșu fluturând și ochii cenușii luminați de plăcere și promisiuni. I-ar fi auzit râsetul pe când ar fi alergat în brațele lui.

Zilele acelea se sfârșiseră, se gândea el urcând pe drumul spre High Street și porțiunea de magazine atractive

și birouri. El le pusese capăt și se autoexilase, intenționat îndepărtându-se de insulă și de Mia.

Acum sfârșea deliberat acest exil.

În tot acest răstimp, fata pe care o părăsise devenise femeie. O femeie de afaceri, se gândea el cu un chicotit. Nici o surpriză aici. Mia se pricepuse întotdeauna la afaceri și la a scoate profit. Intenționa să se folosească de asta, la nevoie, pentru a reintra prin vorbe frumoase în grațiile ei. Pe Sam nu-l deranja să lingusească, atât timp cât câștiga.

O coti pe High Street și se opri să se uite la Hanul Magic. Clădirea de piatră în stil gotic era singurul hotel al insulei și îi aparținea. Avea niște idei și intenționa să le pună în practică acolo, acum că tatăl lui îi cedase în fine conducerea. Dar afacerile vor aștepta, de data asta, până când se va ocupa de treburile personale.

Continuă să meargă, mulțumit să vadă că deși traficul era ușor, era constant. Afacerile pe insulă, hotărî el, erau așa cum i se transmisese.

Avea pasul mare și străbătu rapid trotuarul. Era un bărbat înalt, având aproape un metru și nouăzeci, cu o constituție musculoasă mai obișnuită în ultimii ani cu costume la comandă decât cu jeanșii negri pe care îi avea azi. Pardesiul lung pe care îl purta să-l apere de vântul aspru de început de mai flutura în spatele lui în timpul mersului.

Și părul negru și răvășit acum de vânt în timpul traversării cu feribotul de pe țărm îi trecea de guler. Fața era uscățivă, cu oasele lungi ale obrazului bine definite. Planurile și unghiurile erau îmblânzite cumva de o gură plină și modelată, și cu acele aripi negre ale părului ce-i fluturau pe spate, zugrăvea o imagine dramatică.

Ochii îi erau atenți, scrutând ceea ce fusese și avea să fie din nou căminul său. Undeva între albaștri și verzi, aveau culoarea mării ce înconjura casa, marginiți de gene și sprâncene negre. Se folosea de înfățișarea lui

atunci când îi convenea, așa cum se folosea de farmecul sau de cruzimea sa. Orice fel de arme avea la îndemână erau de folos în a-și atinge scopul. Acceptase deja că va fi nevoie de tot ce avea la dispoziție pentru a o cucerii pe Mia Devlin.

De peste drum, studie Cafeneaua cu Cărți. Ar fi trebui să știe că Mia va lua ceea ce fusese o clădire neglijată și o va transforma în ceva încântător, elegant și eficient. În vitrina frontală erau etalate cărți și flori de primăvară în ghivece împrăștiate în jurul unui șezlong. Două din cele mai profunde iubiri ale ei, cugetă el. Cărți și flori. Le folosisse pe amândouă într-un fel ce sugera că era timpul să te oprești din treaba din curte, să te așezi și să te bucuri de roadele muncii cu o plimbare într-o poveste.

Chiar pe când se uita, doi turiști – nu lipsise atât de mult încât să nu poată deosebi turiștii de localnici – intrară în librărie.

Rămase acolo unde era, cu mâinile în buzunare, până când își dădu seama că trăgea de timp. Puține lucruri erau mai aprige decât Mia Devlin în culmea furiei. Se aștepta să se dezlănțuie asupra lui într-o furie năprasnică în clipa când dădea cu ochii de el.

Și cine ar putea-o învinovăți?

Pe de altă parte, se gândi el cu un rictus, nu exista nimic mai ațâțător decât Mia Devlin în culmea furiei. O să fie... distractiv să încrucișeze din nou săbiile cu ea. La fel cum ar fi o satisfacție să îi potolească acea furie. Traversă strada și deschise ușa de la Cafeneaua cu Cărți.

În spatele tejghelei era Lulu. Ar fi recunoscut-o oriunde. Femeia micuță, cu o față de gnom aproape înghițită de ochelarii cu ramă argintie, practic o crescuse pe Mia. Cei doi Devlin fuseseră mai mult interesați unul de celălalt și de călătorii decât de fiica lor, și Lulu, fostul copil din flori, fusese angajată să aibă grijă de ea.

Pentru că Lulu făcea socoteala cumpărăturilor unui client, avu un moment să se uite prin jur în librărie. Tavanul era înțesat de lumini pentru a crea un efect de cer înstelat și a face ideea căutării printre cărți una festivă. O zonă de ședere confortabilă era amenajată în fața unui șemineu cu vatra frecată și lustruită, folosită pentru a adăposti încă și mai multe flori de primăvară. Mireasma lor îndulcea aerul, la fel cum o făceau fluierile și flautele ce se auzeau încet din difuzoare.

Pe lucioasele rafturi albastre se găseau cărți - o varietate impresionantă, cugetă el plimbându-se printre ele și la fel de eclectic precum s-ar fi așteptat din partea proprietarului. Nimeni n-o putea acuza pe Mia că era îngustă la minte.

Își strâmbă buzele văzând că celelalte rafturi aveau lumânări rituale, cărți de Tarot, rune, statui de zâne, vrăjitori, dragoni. Un aranjament atrăgător al unui alt interes al Miei, se gândi el. Nici aici nu s-ar fi așteptat la altceva.

Luă o piatră rotunjită de cuarț roz dintr-un vas, o frecă între degete să-i aducă noroc. Deși știa că nu era cu puțință. Înainte de a o putea pune la loc, simți un curent de aer glacial. Zâmbind ușor, se întoarse dând cu ochii de Lulu.

- Am știut întotdeauna că o să te-ntorci. Soiul rău nu piere.

Asta era prima piedică, balaurul din poartă.

- Salut, Lulu.

- Ia nu-mi mai spune tu mie salut, Lulu, Sam Logan. Miroși, îl măsură cu privirea, miroși din nou. O cumperi sau îl chem pe șerif și te arestează pentru furt din magazine?

El puse piatra înapoi în vas.

- Ce mai face Zack?

- Întrebă-l și singur, n-am timp de pierdut cu tine. Deși o depășea cu vreo treizeci de centimetri, ea înaintă

spre el, îl împunse cu degetul și îl făcu să se simtă din nou de doisprezece ani. Ce dracu' vrei?

- Să văd casa. S-o văd pe Mia.

- De ce nu faci tuturor un bine să pleci pe unde ai hălăduit în toți anii ăștia? New York, Paris și o-la-la. Ne-am descurcat bine și fără să vii tu să tai frunză la câini pe Insula Surorilor.

- Așa se pare. Mai aruncă o privire distrată în jur. Nu se simțea jignit. Un balaur, în mintea lui, era menit să fie devotat prințesei lui. În amintirea lui, Lulu făcuse întotdeauna față cu brio acestei sarcini. E frumos aici. Am auzit că aici cafeneaua e deosebit de bună. Și că nevasta lui Zack se ocupă de ea.

- Ai un auz foarte bun. Așa că ascultă la mine. Fă pași.

Nu era jignit, nu, dar în ochi i se citi iritarea, verdele lor devenind mai intens.

- Am venit s-o văd pe Mia.

- E ocupată. O să-i spun că ai trecut pe-aici.

- Nu, n-o să-i spui, spuse el încet. Dar o să știe oricum.

Chiar pe când vorbea, auzi zgomotul tocurilor pe lemn. Ar fi putut fi o duzină de femei, coborând pe tocuri scările răsucite. Dar știa. Pe când inima îi tresărea în piept, ocoli rafturile și o văzu chiar când apărea de după ultima curbă. Și privirea, acea privire a ei îl despică într-o mie de bucăți.

Prințesa, se gândi el, devenise regină.

Dintotdeauna, fusese cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată. Tranziția de la fată la femeie îi cizelase acea frumusețe. Părul era așa cum și-l amintea el, o lungă revărsare de bucle de foc și o față trandafirie și albă ca laptele. Pielea aceea, își amintea el, era catifelată precum roua. Nasul era mic și drept, gura mare și plină. Și își amintea, își amintea foarte bine, cum o simțise și ce gust avea. Ochii îi erau fumurii, migdalați și îl priveau acum cu o răceală studiată.

Zâmbi, și asta era la fel de rece, venind spre el.

Rochia ei de un auriu mat i se lipea de corp, expunând niște picioare lungi, lungi de tot. Pantofii erau de aceeași nuanță și o făceau să arate de parcă dogorea. Dar el nu simțea nici un fel de căldură din partea ei, în timp ce ea își ridică o sprânceană și se uită la rându ei la el.

– Măi să fie, e Sam Logan, nu-i așa? Bine ai revenit.

Vocea îi era mai joasă, doar cu puțin mai joasă decât fusese pe vremuri. Mai senzuală, mai răgușită, mai catifelată. Părea că-și face loc în pântecul lui chiar pe când el se miră de zâmbetul ei politicoș și de primirea ei detașată.

– Mulțam. Deliberat, îi răspunse pe același ton. Mă bucur că m-am întors. Arăți uluitor.

– Facem și noi ce putem.

Își dădu părul pe spate. În urechi purta pietre de citrin. Detaliile ei, până la inelele de pe degete, mireasma fină ce o înconjură i se întipăriră în minte. Pentru o clipă, încercă să i-o citească pe a ei, dar găsi vorbele străine și enervante.

– Îmi place librăria ta, spuse el atent să-și mențină vocea degajată. Sau ce am văzut din ea.

– Ei bine, va trebui să-ți oferim turul de onoare. Lulu, vezi că ai clienți.

– Știu ce am, mormăi Lulu. E o zi de lucru, nu-i așa? Nai timp să-l plimbi pe ăsta pe-aici.

– Lulu. Mia doar își înclină puțin capul, o atenționare tăcută. Întotdeauna am câteva minute pentru un vechi prieten. Vino sus, Sam, să vezi cafeneaua. Începu să urce scările cu mâna pe balustradă. Poate că ai auzit că un prieten comun de-al nostru, Zack Todd, s-a însurat iarna trecută. Nell nu-i numai o prietenă apropiată de-a mea, dar e și o bucătăreasă extraordinară.

Sam se opri în capul scărilor. Îl enerva că trebuia să-și revină, să-și găsească echilibrul. Mireasma ei îl întorcea pe dos.

Etajul era la fel de primitiv ca parterul, cu atracția suplimentară a unei cafenele pline de viață la un capăt și cu toate minunatele arome de condimente, cafea, ciocolată delicioasă ce emanau de acolo.

În spatele vitrinei din sticlă erau etalate sortimente uluitoare de prăjituri și salate. Dintr-o oală enormă ieșea un abur aromitor de unde chiar atunci o blondă drăguță îl servea cu supă pe un client care aștepta. Fereștrele de pe peretele din fund lăsau să se vadă crâmpoie din imaginea mării.

– E nemaipomenit! Asta, cel puțin putea spune fără rezerve. Absolut nemaipomenit, Mia. Trebuie să fii foarte mândră de ce ai făcut aici.

– De ce să nu fiu? În tonul ei se putu auzi o înțepătură, o ironie iute și malițioasă, ce îl făcu să se uite la ea. Dar ea doar zâmbea din nou, arătând cu un gest elegant al mâinii ce lucea de inele. Ți-e foame?

– Mai mult decât aș fi crezut.

O lucire din acea înțepătură apărură brusc pentru o clipă în profunzimea cenușiu-fumurie, înainte de a se întoarce și a-l conduce la tejghea.

– Nell, am aici un bărbat cu poftă de mâncare.

– Atunci a venit în locul potrivit. Nell zâmbi larg, cu groițele vibrând și ochii albaștri prietenoși când îi întâlni pe ai lui Sam. Supa zilei este de pui condimentat. Salata specială e creveți diablo și sendvișul zilei e porc la grătar și roșii pe pâine cu măslina. Plus mâncarea noastră obișnuită, adăugă ea bătând pe meniul de pe tejghea, cu oferte vegetariene.

„Nevasta lui Zack“, se gândi Sam. Una era să-și dea seama că cel mai vechi prieten al lui făcuse pasul și alta era să vadă și motivul. Îl zdruncină încă o dată.

– Ai de unde alege.

- Ne place să credem asta.

- Nu poți face o alegere proastă dacă e ceva pregătit de Nell, îi spuse Mia. O să te las în mâinile ei pricepute, pentru moment. Am treabă. Ah, Nell, ar fi trebuit să vă fac cunoștință. El e un vechi prieten de-al lui Zack, Sam Logan. Poftă bună, spuse ea apoi plecând.

Sam văzu surpriza de pe fața lui Nell, apoi toată căldura dispăru.

- Cu ce pot să te servesc?

- Doar cafea pentru moment. Ce mai face Zack?

- Foarte bine, mulțumesc.

Sam bătu darabana pe șold. Un alt paznic la porți, nu mai puțin cumplit decât dragonul, cu toată înfățișarea ei blândă.

- Și Ripley? Am auzit că tocmai s-a măritat luna trecută.

- E foarte bine și foarte fericită. Gura lui Nell se strânse într-o linie dură, neprimitoare pe când pune pe tejghea cafeaua într-un pahar de luat pe drum. Gratis. Sunt sigură că Mia nu vrea și nici n-are nevoie de banii tăi. Se servește un prânz foarte bun la Hanul Magic, așa cum sunt sigură că știi.

- Da, știu. O pisicuță drăguță și niște gheare foarte ascuțite, cugetă Sam. Crezi că Mia are nevoie de protecția dumitale, doamnă Todd?

- Cred că Mia se poate descurca cu orice. Zâmbi acum, ascuțit ca un tăiș. Cu absolut orice.

Sam își luă cafeaua.

- Și eu cred la fel, fu el de acord, apoi se îndreptă în direcția în care o luase Mia.

Ticălosul! Odată ce se găsi în spatele ușilor închise din biroul ei, Mia lăsă să-i scape un acces de furie. Chiar și asta făcu bibelourile și cărțile de pe rafturi să tremure și să sară. Ce tupeu avea, ce nesimțire, ce prostie să intre cu atâta nonșalanță în librăria ei!

Să stea acolo și să-i zâmbească, așa ca și cum se aștepta ca ea să țipe de bucurie și să-i sară în brațe. Și să arate nedumerit atunci când ea n-o făcuse.

Ticălosul!

Își încleștă pumnii, și pe sticla ferestrei apărură o mică fisură.

Știuse clipa în care el intrase. Așa cum știuse și momentul în care venise pe insulă. O inundase, năvălise peste ea, în timp ce stătea la birou completând o comandă de provizii. Durere, șoc, bucurie, mânie, toate atât de intense, atât de bruște că o ametiseră. O emoție uimitoare după alta, lăsând-o slăbită și tremurând. Și știuse că el se întorsese.

Unsprezece ani. O părăsise, lăsând-o îndurerată, neajutorată și deznădăjduită. Încă îi era rușine să-și amintească starea de confuzie tremurândă și de durere în care se găsisese timp de săptămâni întregi după plecarea lui. Dar își refăcuse viața pe cenușa visurilor pe care Sam le arsese sub ea. Își găsisese concentrarea și un soi de mulțumire calmă.

Acum se întorsese.

Putea doar mulțumi destinului că acea clarviziune îi acordase un răgaz să-și revină. Cât de umilitor ar fi fost dacă l-ar fi întâlnit înainte de a avea ocazia să se pregătească. Și câtă satisfacție avusese să vadă acea licărire de surpriză și nedumerire ce-i apăruse pe față când îl întâmpinase atât de rece și de relaxat.

Acum era mai puternică, își reaminti ea. Nu mai era fata care își pusese inima sângerândă și zdrobită la picioarele lui. Și acum existau multe - mult mai multe - lucruri importante în viața ei decât un bărbat. Dragostea, se gândi ea, putea fi așa o minciună. Nu exista loc și nici înțelegere pentru minciuni. Își avea casa ei, afacerea, prietenii. Își avea din nou cercul, și acel cerc avea un scop. Asta era de ajuns s-o întărească.

Când auzi ciocănitul în ușă, își blocă din nou simțămintele, gândurile, apoi se așează pe scaunul din spatele biroului.

- Da, intră.

Studia datele de pe monitor când intră Sam. Se uită neatent într-acolo, cu doar o umbră de încruntare în ochi.

- Nu-i nimic în meniu care să te tenteze?

- M-am hotărât la asta. Luă cafeaua, apoi îi scoase capacul și o așează pe birou. Nell e foarte loială.

- Loialitatea e o calitate necesară la un prieten, în opinia mea.

El scoase un fel de sunet de încuviințare, apoi sorbi din cafea.

- Mai face și o cafea excelentă.

- O calitate necesară la un bucătar de la o cafenea. Bătu darabana în birou cu un gest de stăpânită nerăbdare. Sam, îmi pare rău, nu vreau să fiu nepoliticoasă. Ești mai mult decât bine-venit să te simți bine în cafenea, în magazin. Dar am treabă.

El o studie pentru un moment lung, dar acea expresie ușor enervată de pe fața ei nu dispăru.

- În cazul ăsta, n-o să-ți mai răpesc din timp. De ce nu-mi dai cheile și o să plec să mă aranjez?

Nedumerită, scutură capul.

- Cheile?

- De la căsuță. De la căsuța ta.

- Căsuța mea? De ce naiba să-ți dau cheile de la căsuța galbenă?

- De aia.

Încântat că pătrunsese în cele din urmă prin acea platoșă de politețe, scoase niște hârtii din buzunar.

- Avem un contract de închiriere. Puse hârtiile pe birou, dându-se înapoi când ea le smuci să le citească. Celtic Circle e una din firmele mele, explică el când

ea se uită furioasă la nume. Și Henry Downing e unul din avocații mei. El a închiriat casa pentru mine.

Mâna ei vru să tremure. Mai mult, vru să lovească. Deliberat, o așează pe birou cu palma în jos.

- De ce?

- Am avocați care fac tot felul de treburi pentru mine, spuse Sam ridicând din umeri. În plus de asta, nu credeam că o să-mi închiriezi casa. Dar am crezut - am fost sigur - că odată ce s-a căzut la învoială, o să-ți respecti obligațiile.

Ea oftă adânc.

- Am vrut să spun, de ce îți trebuie ție casa? Ai un întreg hotel la dispoziție.

- Nu vreau să trăiesc într-un hotel, nici să trăiesc unde muncesc. Vreau intimitate și relaxare. N-aș avea nici una, nici alta dacă aș sta într-un hotel. Mi-ai fi închiriat-o, Mia, dacă n-aș fi apelat la un avocat?

Acum, își curbă buzele cu asprime.

- Bineînțeles. Dar aș fi crescut chiria lunară.

El râse și, mai echilibrat decât fusese din prima clipa când o auzi, mai sorbi din cafea.

- Afacerea-i afacere, și poate că așa trebuia să se întâmple. De când părinții mei au vândut casa noului soț al lui Ripley, nu pot să mai locuiesc acolo. Lucrurile se întâmplă de obicei așa cum trebuie să se întâmple.

- Lucrurile se întâmplă, fu tot ce spuse ea. Deschise un sertar, scoase un rând de chei. E mică și mai mult rustică, dar sunt sigură că o să te descurci cu ea câtă vreme stai pe insulă.

Puse rândul de chei pe birou, pe deasupra exemplarului din contractul de închiriere.

- Sunt sigur că da. Hai să luăm cina împreună în seara asta. Putem să mai stăm de vorbă.

- Nu, mulțumesc.